

Graenterna.

Swa gräntkar tolle och wantade ifa,
Vanlase ifa
De berreste "gubbar" att återfa,
Och så . . .

In ökoty gick urat svalande barn,
Svalande barn:

Ring gubbarne ville de ha den åren,
Och så . . .

Den ena sitt klagord: tolastet du
tolastet du!

De laga att komma ihrocet Uf. ifa
Och så . . .

Den ande du svarté: Pro ika ifa man,
"He he ifa man!"
Dack iakt de ^{Komma} läpjer i motgan quall,
Och så . . .

Den förlita da borgare grata en här,
Ghala en här:

Vid ganska en annan, lyftande, här,
Och så . . .

Och sa, här hon där, bygge gubbarne in,
Gubbarne in.

Hur sagande Carmen de skatte hvar den,
Och så . . .

Och sa sopra Guerne: Dukar upa stand
Duka upa stund.

Och sa sopra Guerne: Badda upa stand.
Och så . . .

Och så fast med usau er föga bewandt,
Föga bewandt,
Yng fror att försäppla hon kattusel förfunk,
Och så . . .

Brin

Ah! färgatsera, naravande uit Guernes
Siffrana vända, löpare den wasafr, emot att
De händera skulle synna honom en Wredelat
Loff. De myggte fuarne varo sultade
wasaka! —

Frysten
Värmen
Panda en shortnos.

När en Adling gav,
Sag man skatta spår,
Liksom ejr se han var jord en are
Med att komma den te nara.

När en Soldis gav,
Sag man tingen spår,
Liksom sagt han mol hänter ether,
Efter alla helgen och profeten.

När en Kungen gav,
Sag man sopad A spår,
Liksom han begatt ett kast om matten,
Da han allt var att öka matten.

När en Ronda gav,
Sag men tunga spår,
Liksom Galle han för sin att skylla:
Dagli modi icke möglig till wa-

Var en Krankel gav,
Se man inga spars,

Liksom hon varit ega kunnat handa,
Och sa thander, och skee sa ho thundar.

Brun Julaftron jörlid nu.

En spars, skona bryndemistid! —
Held ekimastla är himmelsblåvid
I midsommar dags och nu! Här sitter
Jag sorgsamt under sommarsqväll,
Som en gans spörsde mig till tår
Och likt sig, och likt glister. —
Etab förmöre, givmer minan giv o
Giv barnsligt, akt fru Englands-krar,
Blir ifrån. Så tue dörr, sohn bungen,
Den här astromkretts är i sprangd;
All strid med bekymrens svängd;
Blott en välli den kom gott bungan.
De bullen, som vid augens breud
Eller moder bat't med egen hand,
Eller vinsel ha, sin lantens takkar;
Och detta siger jag i lasten
Jag springt far of dje faller
Och dämt, att han mögde harkor. —

Jag tve, — jag bitter är i qwall,
Dånu buntar var jag för den sial
Det fär'g' nu det varre längre? —
Ettid, id i uppturad julgrau er;
Jag best, e "godder" festval dor,
Eller mednu e bar der ensel hängar.

Brun

Bröarna på grafven

Gland gardarna på Kyrkogården
Helma gick en quall med dricka röror,
Upp på Torslingboden graf den lagga
Som ett offer af den himmala frogen
Ettan hon kunnat se den grana kullen,
Bröda depe besvärgegne gomded,
För hon ned ija fina i hilla andakt,
Och nu uplogo boner upp den himmilen,
Och ha gotto farar ned ija gonda
Och så nedslig bröstent vilda engel
Suf fragna, systertologat bynsal. —
Stadlig störder hon af ejta a stuckar,
Och hon hägde upp det wala agat,
Och hon lag en grif, som rydd var Skoflad,
Och ija denna graf, en likblekt bleka,
Röjd och yxtnad, som en grisen Selja.
Hellen yalar, som af tötsa betungas,
Jämne del en huf, en örnin grandstapf,
Och nu öglu komiske Helma gländet,

Gupplade till suckershon du gleska,
Sko en utan hand och ut sade:
Drona systrar! har mig, har du sorjer!
Flickor har, — men spökade du Ysterd
Örnen systrar! Kan du ekte grata?
Glickan har, men spökade du Yranan.
Du har inga högr lägt du grafvid,
Via da helva hälften utef minna.
Stjukan har — men spökade du Runden,
Pa den gård, andeblika Runden,
Och du har hjälpte med draken stammas:
Har je lägt visor uppi grafvid?
Pa du Hilma du den ärnd lycka,
Och du har gret, men frägade ig mera.

Welches von Braun

Emilia Högqvist.

"4
Sa ar han blekna att da, den skräck blick,
Som nagot swed död annu kynde?
Sarter det kyrk slida, kyrkan gick,
En engel ut, som helt hat nader drogde.
Sa ar han blekna att den kyrkan und,
Som log ta himmet ut at wanne et kund!
Ja, Icenens frydnad utef dag vandring stora,
Härlent hur ett hvalpe er öppen gräv.

Hur många gång har du all i göthark
du i det öbra, du i det nära!
Iam blomman doft, com drogans gyllne must
efan hänner det, men han det i bekrämma.
Det snille ja i den svart spets har,
Så af et lärkens folk ja kan al det er,
Det hvarje krustend var et lägt med branta,
Du ärna!... ja vill gala om det tyck ha.

Du arm. ja, du kunde ock^z dig dom...
Som adel uppe ~~du~~ ~~var~~ gud, det kunn.

Erik den röde glans, i regnet varin
Förmodde lycka var en rest som denna;
Och ofta du i entenhet begret
Det oke, som la Kost dig fadars sat.
Bland alla thordar da dig gult bedamde,
Var du em sett spottna omvänta vända.

Hvar lag du da. Ich borg i brethörnor,
Eller skänktoni Rafaelina englar malede.
Det var du själv Vorulax had ist had,
Du yell, som sön af diamantler strålal.
Det barnet varde, snart had den en oke,
En liten, underbar, bland vorden sitt.
Eller övergjorda, utan skjed af anna,
Den ölgå kungen för stormarna att falla.

Eller du som dom är dikk ofver dad
Och aldrig varit utsatt för en språngning,
Sam har du fadars brod, en modigt had,
Och gjort blecket att dygden afvung,

Vor ekonem - ock den Goda skänk en gard
Och takknut ser, ty akt! Hon var det var d^r,
Vad du hinsel godhet spryder gwinnaer,
Låne de minne spryder konstnärerna...

Dock snail du klogse dig, och Reen mo
God menad utan konstnad vilga glansade,
Din pris mari böjde allt högskro,
Och se battfördige i ungfe stamna
Ist gäa mollig, ty även dere brast
Förgjuelst af din milda englarach,
I am svikartig! matte alla vinnan,
I snart du nyttja de minkl ton - göra.

Orke, dinas storsta hater inga sag,
Glyckelde utan dett hyperia spetted.
Hvor skatta, som inför den fäster lag,
Ta samuelsglänt med vorden till detta.
Der mögtu ville mynta, tyckte Du,
Och pick du obek, tyckte du annan.
Du löpte för den konstnär den försomning,
Och var en orgel i den armes boning.

10.
Hvar affe dag jeg (i) ha sammelteckat sax
I din øgor skimra, der om Noden.
Du talte om örfordelen, som gär
efti foka hof, längt grymmare än Boden?
Här sanna här dig gorda dubbelt skon!
^{Varför} när den Knippele se'a till kant,
Ta, att jag west, att himlens englar alla
På skulle tveka att dig syster kalla.

I Godern skona jord, sof lugn, sof val,
Iu amplanterad, vistad Herrns blomma!
Farewell, du gode, alektans varde gal!
Drogo ik en rum beredt blända de tremma;
Du har ett sammelteckat lofje sak, ty wet:
"Barmhärtighet skall ske barmhärtigheit"
- Farewell! Farewell! Du hämtat har obonadt
Och du en högre skadeplass han kunnat.

Wilhelmi van Braen

11.
Sed nu Broder Åstrand
vad kans gjefter mig 189/254.

Broder, din unglingstrummare,
efla, thafva dugit in;
Henne, som dock dig flott annons,
Julia, far du kanna den.
Se de blckaz,
Hoor deg skickat!
Dorat lung är mer, än din
Frejhållt lyfting du, som wunnet
Hvar ium hufvud fåvet har,
Jan ett fägel hjarta kunnat
Ditt din luct var öfver swart.
Broder, gladd deg!
Längtan med deg
På den pilgrimsfärd du tar.

Woua Brod, vli dikk og
Jag din Brud quod hinnel ter.

ellannens Kansler aro haga,
efte, ~~med~~ givnand aro mly.

Milda thou brenner

Och sig ynnar

Sadast da thou offer ger. —

Hulda walle! Via Thors sid a
Vandra lefnadsgla d' ahl tall!
Lefnadslath dum gallma boda
Uh' avert yttre hall;
Hell Er boda.
Froyd me boda;
Froyd ahl Froyd du leflets quall! —

Wilhelm van Bralen

Promonarras.

1854.

Det är da körvaran han, som gommer
Ellin ungdomdröm om delighet?
Här lolyer hon, och körke drömmar
Det drömmar ju ej hopp? — huvem eck?
Via Förla Karl!, skallad aml
Av sel ej drömmar om en dröm?

B.M.

Zwinnooga

Will du se en skynd utaf den Swaga
Kärleksa, som ofwan molnlu Tor,
O' iä blicka det givnand oga,
Och du ser den narsvis in du bros.
Zwinna ~~lä~~ utaf den Omammbara
Skapad Blaf, och var Han ahal Gand,
Sade Han: "Alt valda sprak Yanklara
Hedger vidmötter värks fästborde Gäns!"
Person denne blickens magt, som bojer
Hord dum valdet aldrig böja Ker,
Person denne hufwa ald, som hoyer
Opp mot Skernorna ca stoffelt man!
Person aha ser en slard givna
Hord som munnens oga var Yarbi.
Utan, grygt, han a alt wie Yenna,
Hon weyl Yenna Kärleken Leri. —
Hos som spraket ikke mer formadda,
O' hui ofta var en blick i oog!
Och den Swaga ya den starka redde,
Forst var bestand hon af ogal bog. —

Le ja glickens basata blad, som klar,
Likl in jagd duvar, fank exiligen,
Som att döja, att den stundam kvarvar
På ja Wi unglingarnas kung.
Det, jor hukket ord bin ikke finner
Dell, som hon sig vägar senka knappel,
Jill agantkaa tju hanan hemma,
Sam ett gherntkatt uti gattra, snabbt.
Efterkinnat oge se, så brunnen
Korste kyrken uppe dels kloppar och,
Det est blystend Wi span kostummen
Honan satt up af akterens begar!

Da det var ut i annan lägor
Hva! som lungan ikke mer förran,
Och, i vädlig kyrknel, swar och frigör
Lyda fram igenem kvarstånd far.

Eller se, hur modern agat tanken
Med din förelingen invid till brodd!
eful was ejerla känner, valla tankar,
Tolkat der med blickar, lönsat rock.

Prenare ej manans aulat skader
På en kalla, sova bland blommor blair;
Solens spille stråle ej bebadar
Högsre träd, än från sin blickar gar.

O, la brunn, du Skaparns högsta under!
Skura quinnoaga, härligt brunn!
Och, an mera skän, i Borgens stunder,
Milda quinnsfar, alltoreglijkt runn!

W. Welzelon van Braund
effektedet.

Gud! Det detta hände skulle onesta,
Som nu klar sa jag ej emal mitt!
Denna kyrken, är han va den dessa?
Kan van rhanga spijlen ga ta vitt?

Ter jag mer upa deg, kvar jag ej skräds.
Dygda manar dug till blid likwäl!
Det ger flit, som Drötskeng, span den lida
Som allt ikke bli det, - o hanval!

Braun

Haldens Poem.

Stall den som klippt Skald,
Som na sangens kava stannat!
Ellen han var af Gud befæld:
Kilde ej blifva annat.

De behyckla ek har brost,
I Ljusvald sangen megtar lefwa.
Halden domded, den hu brost,
Sig tue. Offer gæva.

Eftmod, slacte hin hund del,
Deth hund var delt hundels twintig,
Eller maa glommest att hund del
Varo ej hund tigertal.

Weltam van Braung

Du er mitz Kar.

Du er mitz Kar. Fran ungdomsdayar
Du ware d' bolle i midtbyt.
Ob hem lu sig men tanka jazar,
M' finna spid fran verden's Kef,
Du er mitz Kar. Ella maa oden
Bli gude maa manke han!
Yoz dock var var var var var.

Du er mitz Kar.

Du er mitz Kar. Den weg ey veld,
Dil endael fors eng kall egen,
Ey ej des knigsta far fonsplatt,
Den dogel af eul os hontokan,
Yoz denned skatt wiir tiget oekta,
Min syjd, mitz leg, mitz aul sen ar.
Bast wiir yoz ida och hontekatka:

Du er mitz Kar.

Du är mig kar, du är mig Karask
 Ell och hundtjusvet egen Karak i
Blod brudskapet, hund hund, hund Karast
 Jes i din hjäl mig fina lark.
 Du är mig Kar, o hoppas att knarre
 Och skräck odel lagom till oss
 Jes knäcken av med Karassat hysta,
 Du är mig Kar! —

Bror

Se bröder

Lycklig! Hörz had! ta dommer vunder,
 Ettendis en i Bröder qualda hyrka!
 Den vor mycket, — ihedt ike lyckla
 Den bor bildan af een ungdomswoman,
 Som korr denna gratt hos evigt mittat.
 Den bor trecyfthor blodadans gravvakt,
 Hultken offrat kennet lefnads glädje.
 Den bor apsky dor en lastink brudrum,
 Den bor hoppas sked, den bor fortillan,
 Den bor longtan, — longtan efter galan.

Bror

Kosten från kungen. 1840.
 Vid syter etton af Bröderns 1te dag,
 dager efter bröllopet med Rosalind,
 s.d. i Katarinas wackra rum.
 Augen av matten. Mannens straxa skina!
 Ned en magiskt glans fra Sankt Katarina,
 Hvarf förgyllande dets spelanslag
 Genom brudna hufvud att brocke bagan
 Buren synes ricka. Har det lagat,
 oförstig intia yngelik hunden log.
 Oförstig, spela hylledem! du varer
 Kändare än nu i språklandet der.
 Eldrig hänsyn var mere han förd
 Uppi från detta rum till blycks fön.

Han hand han fiz fram kungen klen ga
 Hultken berastoder, kom sig bvinga,
 Sifverringade, mol och hurna uppa!
 Omensam gubba der och amens Blaga,
 Och de hyrker i en hvarfod draga
 Ut af galan minne nu, svartna hoppa.

Hrommen, töner! Drift bin sommarbladet
Görd ik long i d afvergardsdik förd!
Takert ar det Templets goda ande,
Som nu blommer hos i hiedatt Helsing.

Nu dat tyttmar! Heden kom den längre?
Har! hvem tarfar ver i spelungen,
Som en varvind last hand granskys spus?
Gen ~~ja~~ rikt? Jag hämmer auters ringen,
Detta leende, ta skenk, tanke degen,
Detta oga, mäldt dem thronens gud.
Endesörerna jag glömmes gärna
För den dag, tan kom ut monokrokt,
Eller fast Anna är en jordisk tärne
Lyck kom till mig en kärlekste rock.

1847

Froken Anna af Dink uppe-
hundt en long med gitar
just sa fornare & lång 17 med
naffa sifflanse, i det gavde köret
long hon "Sverige": "Vahmore wal'
snabba blad tysten saler" etc etc

Objekt

Siu en Willem von Braunst waz och
General, som sent brasse i det gaffla
Stendet.

Huru Kortekin fargar
Pattre han vildt vistelingen:
Du blott varit gift ett ar,
Och du sedan heller vingar.

Hur du, hur du fördam flag,
Hett den örtens i det land,
Va du sätter det so farg,
Sam Rapuneli yra din gärnde.

Du kan aldrat aldras blekt,
Att ditt aya lyser gwalek;
Giffronal ar myra lek,
Etar men gav spa fentobalek

Och den frehel han du tall
eft en läkta Gunstranna:
Uppen far du ta fördaldt,
Meden kaffefloder beana.

Gwaller, hemtadt vridl ifran,
efta det enda du kan hava.

Cekk! Gud hava val min son
Sa galejan till ett gora?

Frikk de unga gellad wa,
Det är vakk och är tillborlig
Eller förtärdigt folk må bli
Näjpa dack, om det är onödigt.

Sadant giv dack, sa ladd,
Om du ej vill ha vrid, Broder,
Mot en god sind ej beträdd,
Om kontraktet att bli moder!

Om kontraktet att bli frälsed
Kan de stranga Ryskhetts lagar:
Hon tar givna till kontraktet,
Eller gör herr herr hon behagar...

Bry

Till den Doda.

Återkade! Blott vinter stora
Bon du var, salm diven var;
Eller jeg har min spänne bora,
Ende jag följer hundrat förs, förs,
Gå härmend over mig strupevis,
Njag längder ejp till dig.
Den sak sova i hemlighed paves,
Frat da, frut da, alvor mij!

Det, oder borjan klarna,
Dina synnos lyda mott.
Lyra mittla, härligprinsa!
Lob mig kuska nu, god katt!
Länge kan sol icke draja,
Förvar den gladpunkt dag utan grus,
Dy, fördelupp mig hosa
Det, dina armar Ali.

Bry

Bry

Oppdöd jag medde vilda os jag v. Nedderlag
Jag vild hava mig ha vägna haptad och sorgska angli
Härlig dym, dina syns allt eftersynt och att kommande
Jag drifit min Gunstena
Jag drifit min Gunstena

opt gemaakte handtelen Monckton, dat bleef noch drieën half
jaar, dahe was gescreven dat voor den officier tot den
Soen zijn man (of gemaakte officier) alle verloren
die overbrugde die d'haelst, verloren bleue en verloren.

Da komt's al d'haelst meer place oock elsteig blei
et'ne van 't hebbet taler en dat bleeser oock d'haelst wil;
Die wille waren heren, jaer de hie niete d'haelst
Den grondt haalst te hore, den Gantoria kon hogen.

Als landt'kelt schaarmas. Op blei d'haelst bleek
D'haelst, oock dat wortelvliet, 't is gemaakte d'haelst
Men wille d'haelst doen, jaer d'haelst op gemaakte
Dat bleef d'haelst erg i' d'haelst. D'haelst oock ge' besteld.

On jampas en gemaakte d'haelst den heile jampas,
dat gemaakte d'haelst, dat gemaakte d'haelst
Den bisschoppen ond'klaedt den, oock d'haelst op gemaakte
Dat volkward gemaakte d'haelst, den gemaakte d'haelst.

Ande moe hooch i' d'haelst even, oock d'haelst
c'leeft, oock dat gemaakte d'haelst Monckton even,
D'haelst, oock dat gemaakte d'haelst even,
Dat gemaakte d'haelst even, oock d'haelst even,
Dat gemaakte d'haelst even — Wainwre d'haelst.

Battre standet.

25

Seg ut gær kaffie hunder, men jævnen givne se,
Og det er bra, ty givnand' er ded lebvaat all de
Du i dill evel givne, mor ded gae Zotan Chayad.
Af land set vøges Blant, och schule bikkman Bengal.
Og land set te te, da will gae givne blod,
Och, var den stundem Warraen, da will gae givne blod,
Eller givne det ar omvifig. I ges votten Regna avrad,
Och givne Gær vathen, oren vitter ar den helle,
Och vore sig af barker, Han Mann rafles k Landet.
He givner sig Worbon, du funder sig gne uu,
Och givner sig alleder ar helle spad: uu,
Lik Young, da han givnes Regna oddsigia Young,
Och givner sig Gor Wielde, som givne givne kvarer.
Dok hittar sig en wape vid givne givne hand,
Ift han i heller faren, han givne hos i land,
Och givne thode givne i capoy Heil ar givne,
Och ande fur ned Handayman i Hera, Hera, Hera,
Och givne mætteree ang dem tiblare nu, Heil,
Dok hittar sig en wape vid givne givne hand,
Och hittar sig en wape vid givne givne hand,
Eller givne war set Catam, han do my givne givne hand.

T
Ty ar vader min i heller at kaffie hund, en vader,
Och jeg begynte bønge med myndet myndet,
Eller med Mætter givne aus givne Hengell vader,
Och vader i givne hundet — Hengell givne vader.

ad
40

No 17

Zandra. adr. Belägstan 11a n. b. Stockholm

Stackars Olosson.

I bland alla männe som jag sett och känner
var allt Olosson minsta ett
men det vill jag säga riktigt aldrig säga
större sak jag aldrig sett
Bums han ser en härlig pojke han att himma
och han firar i ett fling
När han sen blir gifta brukar vi på därför
sympati följande utfrågning
Stackars Olosson har du varit framme nu igen
Stackars Olosson ja den var mij allt en viktig en

Första furen han hade knappat adjöken sade
furen han synde sent en natt
Stackars Olosson sände länge det. ej dröjde
furen han var annan tatt han var idealist
men det gick dock jätet som fyra hänt många
man. Stackars Olosson etc.

Tredje furen som förflyttade till härlig lääst
och för till Amerika

men si hennes systers glad och ju äck yster
snart som hon i hasset satt, ihu hu tu å stugan
som igen som flugan hon hade följt sin systera id
Och vi kunde alla åter böja hälta samma gamla
nötna låt Stackars Olssoon etc.

Fras ni att det boten akten är för sataen
Snart kom Olssoon till sitt hem och vid
ena armen, läng och smal som tannen
hängde hustrun minna fem
Hon var led som hälla den fick han behålla
hon var seg som en gräpp hon så y adjā han
han ville inte då han hon blea Ossons syndastopp
Stackars Olssoon etc.

Appladan

Vers 1.

Jag sjunger till handklaverets toner
En sång om kärlekens Guva zoner
En sång om ålskog och kopp och fro
I Appladalen i Vänamo.

2.

Det var en ungling som hette Peter
Från Västbo socken just så det heter
Här gynnar soavade mä ni zo
På skofabriken i Vänamo.

3.

En lördag gick han i givne bunden
Det var så där just i aftonstunden
De soler hade gått ned till io
I Appladalen i Vänamo.

4.

Där möter han en så vacker flicka
Som härlicksfullt uppå honom blökte
På hattens tygge har mä ni zo
Si flickan hemma i Vänamo.

Ach, ny i Vestbo där ai jag hemma
Min far ai hunde jeg heter Emma
Jag har en liten tid nu skall ho
Och lära sig uti Venamo.

6

Då föd han hemma så hurtigt att
Och häxer för att blå i hämen
Han lärde vi kunna sätta bo
I Appladalen i Venamo.

7

Och Peter sad i Enna villa
Skall vi ha sätta oss ner i villa
I grön mossan där sippor gro
I Appladalen i Venamo.

8

Så satte Peter i kväken Klara
Sag vill du ja på min plaga vara
Sag vill du lever mig längt ho
I Appladalen i Venamo.

Och Emma sade, och Peter häro
Uppå din feiga det vill jag soia
Tills hörde kunna vi fylla ho
I Appladalen i Venamo.

9

Så satto de där i nägra timmar
På häxekrögör nu Peter sovgor sinmar
Han var så glad i han dropte fö
I Appladalen i Venamo

10

En tid därefter då Peter hände
Att häxekröken i häxet brände
Han sakkade ofta o o o,
Du falska flicka i Venamo.

11

Ach, hon i gossar här uti salen
Tag er till varo för Appladalen
Ty vet att falskhet har också ho
I kaimohjälten i Venamo,

Hemse den 13/4 1912.

Kalle dräng som blev ledräger
av sin lilla vän.

Kalle zo vänner nu ai jag här igen
Jag skall drilla en vila för ej ja om igen
Så vi ska ta på med kläm
För det har dilar om en dräng
Som blev ledräger utav sin lilla vän
Ja det var Karl za Kalle uppsäkten
Som inte ai så sluter och seder om hunden
Men nu så ai han som en flömmor hunden
Och gai här på jona och vänas ännu.

Han räkade bär i Maja så här
En dag uti skogen då de flockade bär
I ingen undrade väl för se Maja var mö
Och var uppsäkten hunden så rosende is
I Kalle han stod där i skulor i knäna
I lev ta han te na ja skulle följame ne
Jag ålskar dej med tankarna så sano
Och du ville blixa min gulle sista vän.

Men Maja hon rödnu och svarte som så
Jag ej några pojkar har tänkt upp fö
För att i pojksällskap gå till nog meru till
ai så, men nog har jag tänkt låtta ja
de skulle få
Karl o Karl här har du din flicka
Kalle stod o ticka och på Maja blicka
Se till stan vi far nästa vecka
För att soa värt unga tjuv ocksa.

Till staden de föro er solsommarvadag
Och de åt å de drack utav alltända dryg
På teatern de var för att rolig skulle ha
I Kalle var så lycklig och Maja var så glad
Sen gä vi dit där folk vinna pengar
För lyckan brukar hänta efter dumtota tan o drig
I vinna vi så slippa vi att slänga
I slippa att mitt fö klovervallstuna.

Till staden de föro e

Doch Hallé han hörjte en lott åt sin van
Och tio gånger furen han vann uppå den
Et som vinsta var så stor till döneritaten för
Och Hallé han gai dai och vanto och glor
Men nu är hon dai med alla sina flugor
du läppor hon att länga efter duhman
Bondeidianer, men komme hon igen
Shall Hallé henne sätta i en stor i
Jänsmida bus.

slut

Jonas Petters fricci.

För meringen var den att jag
och istan van till prästen
skulle näästdagen
Men den som skulle bli
Min sväfar ett förste
Gav andan upp av ont i magen

I jubbet lades ren ut den lång kryp
Dag var och en till sist bliv kvar i
Vi tankte båda två när tingen kunnat gå
Att gifta oss i Februari

Men kall kom Februari månaden jämt den var
Så solen lade näst mest skenel
Vår ejö van kall i svat
Med is sow var så kall
Så dai jag gick och hörde av hemet.

I mars gjut och Maj
Så sa ja bara ej
Dai jag på syda läg ned duri
Men sen om några löv var jag åter klar
Och tankte gifta mej i juni!

Så blev dai Majstångsdans
Dai förs hos nädenhus
Och jag gick dit som mängen annan
Men det blev slagsmål av man vägra upp
nuig gav så jo! gick stora hål i sparr

Att gå till värsepalen
med takan omkring skulan
Som jag fick gå med till September
~~men den där nätterna~~ var så vat jag åkerblad
Men då så so ja hopp ty ändrigt
fick jag hopp att gifte bli uti November.

Men har ni sett på hin
Så har ni sett Kristin
Som horgen gav i November
Ty jag fick en rival som hennes hjärta
De gifte sig in i December.

Hemse den 13/4 1912
Adolf Lasson.

Seglaren.

Det solande böja, jag åtskar den sang,
utanför din vidd vill jag blicka.
De döpta med blandning av väcka och kring
i djupaste drag jag sitt duicka.
Oer gungande lilla, jag styr nu min färd
dit att till en lockande, solbelyst värld.

Där ute vid havsbändets yttsta skär
jag ligga och sömmer så gärna.
Att hälleskop, det enda, en fisknas blott är,
en grävit och skriande Tuna.
I solguldets glans hennes singe förgyllts
och slappnande segeln av havshunden fyldts.

Det surar och klingar i tåchel och tag
och vägarna röda kung bagen.
Att längre att färdas det lyster min häg
längt bort ifrån vägarna skagen.
Till havs är min läsen! Där hör jag här
där häller mitt hjärta med böjarna fär.

Där andas mitt bröst och i just från att häng
från hängbårda, kostniga salar;
där synes ej välden mer biter och häng,
där världsaltts makt till mig talas.
Där sätter en himmel av djupaste blött,
varunder man glömmen ett kumpe och smärt.

Du andlösa sidd med ditt blåvända djup,
som fjärren ses skyarne fanna -
jag hörar dig, hav, från min gungande sly!
Glos dig till för evigt jag harma.
I ringhet jag böjs inför ditt mäjestät,
Så am för din makt jag mig känner och ut.

Ronchamp den 5 maj 1911.
P. R. H. Kaukasen.

Mitt hem.

Beskuggad utev björk och lindar
Min stuga står invid ett berg,
Bli smekt av vårens fiske binder
Och tyst är litjors vackra färj

Min stuga är i stor i symlig
men föld ände där viuk bli,
Därinne tives ej bekymmer
Nj lycken ständigt hos oss bor.

En make har jag skön som våren
Och rik på hjällets vena guld,
Hon är en drottning bland behagen
Hon är så god så kärleksfull.

Hon med mig delar livets smärta
Och mulnar himmelen ibland
Då trofast hjärte emot hjärta
Vi böde fannna om varan.

Jag har en liten trädgårdstoppe
Och där smö näcka blomstuland,
Där plär jag, på gitaren knäppa
Och skäda över hav och land.

skn. 61. 10¹³⁶/₇₂ S. K. H. Svensson
H. M. Pensarbet "Göta"
Akademiet Stockholm
den 26 nov. 1912.

Jean Larsson
var också omboende på samma skepp

Tina och Iven.

Hon fina gick i landen grön
Och tänkte på sin Poer
Hon hade boft nu ett porträtt
Hon hanam att igen
Ty kileken i hjärtat brann
Hon förläste gang de såg varann
Tåtellekunsta 135.

Po distelig i arm i arm
Tin faste vader klev
Inga kontoret där han satt
Och pittrade och skrev
Hon hamn blev ständande så blig
Och Tina snöt sig i sitt falklidstyg

Hon Tina förläste sitt märke i morn
Och sa på mitt besked
Jag ville ta å mig nu på stund
Och sovmede vid si med
Och blir det första riktigt bra
De vio jag sagt ett dussin ha.

Den sette han oss på en bänk
Helt nio tio varan,
Som seger Tinas anlit sken
Och hans var likadant
De glädde var hinnar tå
Att ute i gästet blå.

Den kör han in ute ett skip
Och led den sitta sten
De tänkte på sin gråa hund
Och lite noga tig
Men när han skulle knappa tig
Satt Tina ute burennes knä.

Nu är historien redan slut.
Och glände förlänge sin
Ett är därför här jag röst
Blevo Tinas gift med han
I gråa hunden tiden sätta
Och Tina var ett dessvärre fritt

Lära S. dec 1881
1912,

Härlin

Det sägs att allting på jorden färgängligt är
Men Gud vet om detta kan sätta som han harit sig här
Ty den vänt med ute my och i nedan
Mitt hem är och higa jag harit den sedan
Mitt i den ~~bla~~
Och därfor kunnar far min hatt.

Jag minns jag var fastmän och fai att behaga min hatt
Jag styrja på socken gick sedan och hapt en hatt
Vår det huk köllen var hal i salangen
Och uppriktigt jag var utan tanken den gråa
Och fastmän han fann
Hij hickligt gynn med min hatt.

Där dansades nära det minns jag på bula den natt
Och jag blevo hakan och blubbad ja det blevo min
Och fastmän han var åt ett töckst spökstakel
Ja sedan jag väl kommit i hankel
Var fastmän gädnatt
Och ensans jag stod med min hatt.

Den hattan par fragen hitt ut och blev putsad, fin
Den sen blev han byggt upp, och sedes, jag blev atter
Men känkt, ee nu skulle ni få hära på flasketten
En dag kom ett stadsblad upp till mig med hatten
Och grät åt mig föjd.
Och jag såg så sällan näjd på min hatt.

Den dess har min hatt varit med bid, tio, tjugo, tio lant
Uti världen har badat men alltid finns räddning behövs
Bland klingande glas och bland skräcklarmars sanger
Den starkad har blivit minst hundrade gånger
Men rycken har ståd
Ty fäster van god i min hatt.

Nun nu är han gammal, skiften i gänt si lätt
Utan äldderdomshöghet han ter sig i konferten slätt
Nu är det med honom jag silverböllop fina
Och ihågkonstens konfir, kring battarna vijar
Då är det med skäl.
Van jag tager personlighet, min hatt,

Dater den 26-12-10

C.P. Wesslén

X Snöflocken

Fall litte snöflock fall
Och bända gravar kall
Det blad som synda har
Skall finna snöflock där

Och när jag sänks dit ner
Fall spjöflöck fall in mer
Att jag må bliva gärd
Ca gärd som jag är i gärd

Det ängen modet skall
Besägra gravar kall
Och ingen fader här
Skall fråga vem jag är.

Dit ingen syster gör
Att sällan sängens tig
Och ingen blodens brist
Skall suchka där om tröst.

Dit ingen enda än
Skall vända dit igen
Att i den vita ruben
En häg kamomillblomma skän

Men han som var mitt autt
Skall gå däröver kallt
Med bunden arm i arm
Ta ung och kärleksvärin

Fall möjlack, fall o fall
Ej graven sät och kall
Att stelnat hårta da
Ej åter böfja tå.

Carlyina d. 26/12 - 12 1912
Göta / P. Brunow

Bet och Lina

Hör du minen som på fästet är.
Och om natten spungar sig tusen
Allas då i sämpen förkänts rike
Men, på stranden synes aandia trots

Det är dock med sin lilla Lina
Skoppet ligger och skall gå här hem
Korsets dockan sitt hand klurne giv
Daijai måtas de på denna strand

Nu signas från skeppet föder
Kells famn har sin blod
Nu sin båt har från stranden skutat
Adjö farvar min hägt besköda lina

Tider är här på detta sätt
Tyvä minar lönat förgängna är
Vingen din som kunde bundkrys giv
Dessvärre på Linas kinder förl

Lina gör om kring i lyxtra tankar
Hon minnes månen uppå fastet blå
Och om natten ser man henne vända
För att dans med de härliga blå.

Wärmets stiger då en härofpu syns
Båten kentrat autt han lgett i Ån
Ingen röddning kunde geva
Hjäl i blyans friga de sif grev.

O du grymma, grymma stolta härlin
Du hem rökt har min ungh in
Att det så så lit mig honom sega
Böja, böja giv mig nu igen

Pain förstened hella Lina synker
Ned på hattmen av det heft han
Kell, kell här man hemre sepa
Kell svare från din kalla grava

"Gata" i Pinane d. 26-12-12
Som Sparassan

Luffesrallen

Åter sin stunska luffarn ser, han blir så mykt emmattad
Hon smala blickar hemme går, och byrder uppmore obrett
Med krigs armar kring halsen, han präglar sen med glas
Den stunsige luffesrallen, så rund som grisens värns

Men när son han luffar bort, blir stundan blod och skrot
Hon smekar varken röte eller tört, för bara kötspotat
Och gröten rinner i halsen, när blott hon tänker på
Den stunsige luffesrallen, som han ej mår för trå

Så nöd minne är färgat, och luffarn luffat sig trått
Och alla nubbar ej förmå, att hindra sör som blått
På mynt med sin färsiga trått son, han stundar sör upp
Och sitar i luffesrallen, han får sin hjärtakorasp

Trots en liten luff han får ett litet luffauppslag
Som uti förraas fästnings går, för att göbbet ej skall dö
Vid doma har funnit sitt kallson, han lämmer far och mor
Och glöte uti luffesrallen han runt kungsvärlden

Jb. all. Gata d. 20-12-12

24 94
72 Person
Sista

Von diesem den 5. Januar 1915

Närmare, Gud tue dig.

Närmare Gud tue dig, Närmare dig!
Om det än blir ett kvar, som duver mig,
Skall det dock bli min sång
För under tidning hänt
Närmare Gud tue dig, Närmare dig.

När på min pilgrimsfär, solen gått ned,
Möbler nu anger mig tillen jag är ai,
Fader tue dig jag då,
Viv uti bönens hä:
Närmare Gud tue dig, Närmare dig.

Det var jag vingen glad, lyftes i höjd,
Och överb stjärnors vata, i lar fjärnaja
Jung om din nåd jag ville,
Dig lat mig höra tue
Närmare Gud tue dig, Närmare dig.

Visa mig dä din väg, hem till ditt land,
Låt mig att taga emot din hand;
Var du dä min fröst.
Slut mig intill ditt bröst.
Nämme! God till dig, Nämme! dig.

När sjön jordens gus, Sorg och besvär,
Du har mig kallat hem, Då sätta du in;
Skau det dock bli min sing,
Sögt bland helgen mäng;
Nämme! God till dig, Nämme! dig.

Skeppsholmen den 11 Aug 13

H.W. Bruns

Kileksvisa.

Pj ankar för sista gången
höör du mer sittas thot!
Lörgen fördystar sången
Pengaden av kilek' den.

Gasse den tro i brukten,
den du mig eno gång var,
säg vem han upplift knuten
felskhet i hjärtet var.

Vil du mig tragen vara
vill du mig hitta till
vill du mitt liv färrvar
intill den sista tid.

Tag shau dig tragen vara
tag vill dig gha sitt,
tag viss dödt liv färrvar,
intill den sista kväll.

Hvarlär ja blek om kinden,
Blomstrandde var du nyss,
Kan blåsa efter vinden,
Kan var din avskedskysse.

Kan är du när du kommer,
Kan är du när du går,
Kan är du alla gånger,
Kan är du nu också.

Gosse jag dig nu beder,
Tänk in en gång på mig,
Medan jag ännu lever
Kan jag ej glömma dig.

Gosse jag dig förläter,
natten är mörk och kall,
Dig ser jag alltid iste,
Hjärtat är fullt av koyal.

Skeppsholmen den 21 aug 1873

Yr. W. H. S. Saunessan

Fjömans - avsked!

Adjö Laval föi sista gång,
Jag avsked av dig här,
Nu user jag längt bort från deg
Och ~~hur~~ ^{fin} ~~spärrna~~ ^{spärrna} leggen kvar.

Kom och följ mig ned till strand
Där är min lille båt,
Och räck mig sen din höga hand,
Och sen så skalls vi sät.

Kom och följ mig ned till strand
Där sked du skeda få
I skutan min skall du få se
med flagg och vimpel på.

Din kind är röd som vallmovoas,
Din mun är sotkrossat
Var gång jag dina ögon ser,
då blödet i mig rörs.

Den kärlek liknar jag vid mig,
Som faller i apille,
när den far bort då vill jag dö
och mer ej vara till.

Nu svajar skeppet utåt sjön
och dit i största hast
Och rödet tager timmernan
far väl för sista gång! ..

Skeppsholmen den 21 aug 1713.

A. H. Bengtsson

Barkskrypet "Lästainette".

Vid skepp föi fulla segel, där nu länsar ut ur hamn
Förlig vind, förlig vind har det nu,
Och i skeppets akterspegel kan ni läsa hennes namn
Ja där står ja statainette, skutan från Semiraham
Ref. ta da dam, ta da dam, Hassalla.

När vi på Nordjän nu en liten kuling havar fått
Giga upp, Giga upp varonda kluft.
Hans kapten har sagtigt skrika där han nu i ängst står
Sen skall alla segel sättas när den lilla storm fyllt.

Du hande på din åka där du skall vara med
Skurat liv, annat liv då du fisk.
Ty din färdas kvicka tanken ty diga ditt liv beror
Du kapten din nu beder här blott sakabo ditt liv.

Så uren sen är slukad och i målet hunnit här
Lå island gå island om du viss,
Och i den stora staden här du viss nämnsta här,
Där finns mången fängare blott skräck dig som en här,

När sedan vi var skatta över vintern har lagt upp
Gladjs bi, gladjs vi ute var ejt,
Då kesteken nu utdele den blåa skiva du har tillgått
Då vi alla ha oss påka särän hungen i sitt slott.

(Hägerödsvåren 1911.)

Ranhamn den 21 sept 1913.
Göthansson

Spären. (meder spänna)

När en adling gai, se man stälta spår,
Siksom gjorde han var jord en isla,
Med ett komma den så nära.

När en andlig gai, se man slingraspår,
Siksom sage han mot himlens teter,
Efter alla helgen och profeter.

När en köpmän gai, se man sopat spår,
Siksom hon legitthet kör om natten,
Då hon ute var att ika skatten.

När en bonde gai, se man tunga spår,
Siksom han för den att skylla;
Daglig måda eller daglig fylla.

När en skönhet gai se man inga spår,
Siksom han värt laga kunnat blinda,
Och så händer och skall alltid hänta.

Bliu min.

Frä vandrare som i dömmen här
Mot paradiset styr jag nu
Då väntar mig en Englasin,
Den vänner ålskande, är du.
Dalla silvrynnan stilla,
Sjung du fast och drilla
Efter gäma vind, som lätt
Lättar vajar fly med strömmen,
Ty och hett dissmen
Dig min ålskling ser jag åter.

O! stjäl, du min sot och brinn
skänk lindring åt mitt kallde sinn,
jag längtar till din härlik,
bliv min, så blir varlden min.

Fast tanken över molnen flyr
och nattens stjärnor glimma matt,
jag ser dig dock varthan jag styr
och tänker på dig dag och natt.

Upp till dig, på härlighetsingar
härrykt jag mig singal.

Gumman! dig bli alltts mig givit,
ty min lueka är du borden,
du mitt allt på jorden,
Du är lyckan, du är livet,
O! stjäl, du etc.

Stockholm d. 2d juli 1914

Norina Swanee

Herr Smiths guldklippar.

Herr Smith hade skänkt sin herra och man en duktig pojke på tio års åldern, samst
tunde i sin åversaallande glädje icke
avhölla sig från att underrätta sina
samhliga vänner om äkthetens stor-
lek och riktigheten näddel shellgen
en ganska lön till fram ejde som väl-
bekant med några av lokalspressens reporter
vid nästa sammankräffande med ett par
av dem, under det största förfraende och
med allvarligt ansikte, meddelade dem
att herr Smith funnit en guldklipp som
vægde icke mindre än tio skålgrund. Utan
drognål skyndade bidragsmannen dit att
intervju konom, men funno vid framkomsten
endast gud Smith hemma. Si utgjorde sig
följande dialog: Reporten: Bar Herr Smith här?
Brut: Ja min herra: Reporten: Ehr han
hemmat Brut visigt mig! Reporten: Vi har
erfarit att han funnit en gld guldklipp.

som siger hon skäpand, är det sant? Fru S.
som företar samtelet: Ja. Reporten: Kan
vi visa oss stället där han funnit klimpen? Fru S. Jag skulle ej gärna visa det när min
man är borta, men om han medgiver det
skall jag ej göra några svårigheter. Reporten:
Och såled längst härifrån? Fru S. Förr om
mycket nära. Reporten: Här han arbetat där
länge? Fru S. Några månader. Reporten:
Var herr Smith den första som bearbetade
hållet? Fru S. Rödande: Ja, åtminstone tror
hun så. Reporten: Och arbetet varit? Fru S.
Ja, hic att börja med, men det blev lättare
längre fram. Reporten: Och det gick om settet
där? Fru S. Ja, att det hörde tillräckligt för att ar-
betet kan fortga. Reporten: Här han näst
botten är. Fru S. Inte änn, men han har
varit där nära. Reporten: Tror hic det finns
fler guldklipper där? Fru S. Okortan-
grunds bearbetas mycket flitigt. Reporten:
Här Herr Smith arbetat där sedan guld-
klippen kom i dagen Fru S. ej, men jag

sade i går hvilic hin honom all det var
på tiden att börja igen Reporten:
Och det nägot som hjälper honom
all arbete? Fru S.: Flot intet. Reporten:
Tror hic han har lust att sätta grusen
Fru S. Ej, det tror jag ej, ty han finner
mycket nöje i att arbeta där. Reporten:
Skulle hic ha något crust att visa oss
guldklippen? Fru S. Ej, då, visst intet,
ungeket gerna, Fru S. går eftersynken

Sabbé.

Jan 176 Söderman-
landa 2

3 80
4, 44
1, 80
3, 48
1, 20

11 02
8 98

20, 00

Ber. Timmerman
10 ~~4~~²³⁶ Svensson
H. M. Alfhild
Sommaren 1913